

บทความออนไลน์

จะมีหรือไม่มีความฝันก็ไม่เป็นไร : เหตุผลที่ทำให้เราไม่ควร ตัดสินความฝันของคนอื่น

เมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา โปสต์หนึ่งได้กลายเป็นไวรัล อันเนื่องมาจากเด็กนักเรียนถูกสั่งให้แก้อาชีพในฝัน
ของตัวเองจาก ‘ทหารอเมริกา’ เป็นอย่างอื่น โดยครูของเขาได้ให้เหตุผลว่า “ขอเป็นอาชีพในอนาคตที่มีโอกาส
เป็นไปได้”

ด้วยยุคสมัยที่เปลี่ยนไป ความฝันที่ยิ่งใหญ่จึงไม่เหมือนกัน

การมองความฝันที่ยิ่งใหญ่แตกต่างกันจริงๆ แล้วไม่มีใครผิด ไม่มีใครถูก เพียงแค่เรามองมาจากคนละมุมเท่านั้น
เอง โดยปัจจัยที่ทำให้เกิดความแตกต่างนั้นก็คือ ‘ช่วงวัย’ เพราะยุคสมัยที่เปลี่ยนไป อาชีพที่มีคุณค่าหรือชีวิตใน
อุดมคติ ก็ย่อมถูกปรับเปลี่ยนความหมายไปด้วยเช่นกัน และวันรวมญาติซึ่งเป็นวันที่คนหลายช่วงวัยมารวมตัวกัน ก็
ยิ่งทำให้ความต่างนี้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

คนรุ่น Baby Boomer อาจถูกปลูกฝังมาว่างานข้าราชการหรือรัฐวิสาหกิจนั้นมั่นคง มีบำเหน็จบำนาญ มีกินมีใช้อยู่
เรื่อยๆ แต่พอเป็น Gen X ก็เริ่มฝันถึงบริษัทขนาดใหญ่ อย่างบริษัทน้ำมัน งานธนาคาร หรือบริษัทสื่อสาร ที่มี
Career Path ก้าวไกล พออยู่ไปนานๆ ก็ได้เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง พอเป็น Gen Y และ Gen Z ที่เติบโตมาพร้อม
กับเทคโนโลยี ซึ่งเอื้อให้เกิดอาชีพแปลกๆ มากมาย อะไรที่ไม่คิดว่าจะสร้างงาน สร้างรายได้ ก็เป็นไปได้หมด เช่น
นักแคสเกม นักกีฬา E-sport หรือเกิดเป็น Gig Economy ระบบเศรษฐกิจที่เน้นรับงานเป็นจ๊อบๆ ไป ได้ใช้ชีวิต
ได้อย่างยืดหยุ่นมากขึ้น หรือที่เราเรียกติดปากว่า ‘ฟรีแลนซ์’ ต้องการเป็นเจ้านายตัวเอง มีธุรกิจเป็นของตัวเอง จึง
ทำให้เห็นว่ามี ‘สตาร์ทอัพ’ เกิดขึ้นเรื่อยๆ ทุกปี ซึ่งก็ทำให้เห็นว่าอาชีพยอดฮิตในสมัยก่อน อาจไม่ใช่คำตอบของคน
ยุคใหม่อีกต่อไปแล้ว

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

อย่างปี พ.ศ.2563 ที่ผ่านมา บริษัทเด็กโกเผยแพร่ผลสำรวจอาชีพในฝันของเด็กไทย จำนวน 4,050 คน จากทั่วภูมิภาค ในอายุราวๆ 7-14 ปี ซึ่งก็พบว่าอาชีพที่ติดอันดับต้นๆ ยังคงเป็นหมอและครูอยู่ แต่มีอาชีพที่น่าสนใจที่นำมาติดๆ เป็นอันดับ 3 นั่นก็คือ ‘ยูทูบเบอร์’ เพราะพวกเขา มองว่าเป็นอาชีพที่มีอิสระและสามารถสร้างรายได้สร้างชื่อเสียง จึงสะท้อนให้เห็นว่าเด็ก Gen Z และเด็กในยุคต่อๆ ไปอย่าง Alpha จะมีการมองโลกและอนาคตที่แตกต่างจากยุคก่อนๆ เพราะเกิดจากการรับรู้และพฤติกรรมกระแสสื่อของพวกเขาตัวเอง และจากผลสำรวจในปีเดียวกันของฝั่งอเมริกา ก็พบว่า คน Gen Z ประมาณ 1 ใน 3 จาก 1,002 คน มองว่างานในฝันเติมเต็มความสุขในชีวิตของเขาได้มากกว่า และ 29% ของผู้ตอบแบบสอบถาม ก็กำลังทำตามความฝันนั้นอยู่

คงไม่แปลกใจหากในยุคนี้ เราจะเห็นวัยรุ่นหลายคนทุกซักระทมจากการถูกบังคับให้สมัครงานที่มีความมั่นคง แต่พวกเขา กลับมองว่าน่าเบื่อ ซึ่งในมุมมองของผู้ปกครองหรือญาติผู้ใหญ่ที่แนะนำ ก็คงมีแต่ความห่วงใย อยากให้ลูกหลานได้ดิบได้ดี แต่อาจจะลืมไปว่าบางครั้งการล้มเหลวก็เป็นการเรียนรู้เช่นกัน ให้ลูกหลานได้ลองลงมือทำดูสักครั้ง อย่างน้อยๆ พวกเขาจะได้ไม่รู้สึกเสียดายว่าเกิดมาทั้งที แต่ไม่ได้ทำในสิ่งที่รัก และถ้าหากพวกเขาทำสำเร็จ ก็ร่วมแสดงความยินดีไปกับเขา แต่ถ้าหากผิดพลาด ก็ช่วยพยุงและพากันทบทวนบทเรียนที่ได้มาไปด้วยกัน

ผิดมั๊ย? หากยังไม่เจอทางที่ใช้สำหรับตัวเอง

ศัพท์คำว่า Dream Police ที่พูดถึงไปเมื่อตอนต้น มาจากชื่อตอนของรายการเรียลลิตี้ของญี่ปุ่นใน Netflix ที่ชื่อ Terrace House โดยในตอนที่ว่านี้ สมาชิกในบ้านได้มานั่งล้อมวงพูดคุยกันถึงเรื่องความฝันและเส้นทางชีวิตในอนาคตของตัวเอง บางคนอยากเป็นนักออกแบบทรงผม เพื่อจะได้ท่องเที่ยวไปหลายประเทศ บางคนอยากเป็นแพทย์ เพราะได้แรงบันดาลใจจากพ่อที่เป็นแพทย์ฝีมือดี แต่บางคนกลับคิดไม่ออกจริงๆ ว่าอยากจะทำอะไร แม้จะพูดความชอบของตัวเองออกมามากมายแค่ไหนก็ตาม และเมื่อเค้นคำตอบหนักขึ้นเรื่อยๆ จึงทำให้เกิดเป็นระเบิดน้ำตาท่ามกลางบทสนทนาที่ยังหาคำตอบไม่ได้

“ถ้ากำลังตามหาอยู่ก็พอแล้วไม่ใช่หรือ?” สมาชิกคนหนึ่งถามขึ้นในช่วงสุดท้าย ซึ่งนั่นอาจจะเป็นคำตอบที่เหมาะสมที่สุดในขณะนั้น และทำให้เราในฐานะคนดูถูกคิดขึ้นมาได้ว่า ก็ไม่เป็นไรนี่ ถ้าหากเรายังหาคำตอบไม่ได้ ขอแค่เราเดินหน้าหามันไปเรื่อยๆ ก็พอ เพราะสุดท้ายทุกวินาทีที่เรา กำลังใช้ชีวิต ก็แปลว่าเราอยู่ในกระบวนการหาคำตอบบางอย่างให้กับตัวเองนั่นแหละ

ในช่วงก่อนจะเกิดโรคระบาด COVID-19 มีผู้คนมากมายที่เป็น Job Hopper หรือคนที่เปลี่ยนงานอยู่บ่อยๆ จนประวัติการย้ายงานยาวเป็นหางว่าว (ขอพูดถึงเฉพาะกรณีคนที่ย้ายเพราะค้นหางานที่ใช่ซะ) แม้หลายคนจะมองว่าพวกเขาหลงทาง หาสิ่งยึดเหนี่ยวให้กับตัวเองไม่เจอสักที แต่ในการย้ายงานแต่ละครั้ง พวกเขามีการปรับตัวใหม่อยู่เรื่อยๆ ซึ่งก็ทำให้บางคนกลายเป็นคนที่มีทักษะการเรียนรู้เร็ว มีความสามารถที่หลากหลาย มีมุมมองใหม่ๆ มานำเสนอจากประสบการณ์ที่ได้อยู่ในหลายพื้นที่ และมีคอนเน็คชันที่กว้างขวาง

ฉะนั้น Job Hopping หรือการย้ายงานบ่อยๆ เพื่อค้นหาตัวเอง จึงไม่ใช่เครื่องหมายที่บ่งบอกถึงความล้มเหลวในตัวบุคคลเสมอไป หากทุกการกระโดดไปยังที่อื่นๆ เราได้เรียนรู้อะไรกลับมาบ้าง และการยึดติดกับแพชชันเสมอไปก็อาจไม่ใช่เรื่องดี อย่างที่ทีมสำรวจของ Stanford University ก็พบว่า การไล่ตามแพชชันอย่างเดียวอาจทำให้เราประสบความสำเร็จได้น้อย แต่ถ้าเราเปิดกว้างต่อด้านอื่นๆ ด้วย มันจะช่วยฝึกฝนจุดแข็งของเรา และทำให้เราประสบความสำเร็จมากขึ้น

แต่พอเป็นปัจจุบัน ที่สถานการณ์โรคระบาดก็กระทบการหางานของผู้คนทั่วโลก ทำให้ทุกคนต้องรีบมีเป้าหมายที่ชัดเจน มีความมั่นคงเร็วๆ ทำให้การจะย้ายงานไปเรื่อยๆ เพื่อตามหางานที่ใช่ที่สุดสำหรับตัวเองอาจไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิด เพราะเราไม่สามารถมี Gap Year ก่อนสมัครงาน ไม่สามารถค้นหาแรงบันดาลใจใหม่ๆ ในต่างประเทศ ไม่สามารถลองทำอะไรแปลกๆ ที่ไม่ได้รับผลตอบแทนกลับมา เหมือนอย่างที่หลายคนเคยทำก่อนจะเกิดโรคระบาดได้

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

ในช่วงนี้บางคนจึงประสบกับวิกฤติการหาตัวตน อย่าง Midlife Crisis หรือ Quarter Life Crisis ไปพร้อมๆ กับ วิกฤติเศรษฐกิจ และโรคระบาดขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยุติยากที่สุด เพราะถ้าบอกให้ใจเย็นๆ ค่อยเป็นค่อยไป ก็ดูจะเป็นคำพูดที่เพิกเฉยต่อเงื่อนไขชีวิตของคนอื่นมากเกินไป เพราะไม่ใช่ทุกคนที่จะใจเย็นได้สถานการณ์แบบนี้ ดังนั้น อาจจะต้องเปลี่ยนมาบอกให้ ‘ใจดี’ กับตัวเองแทน หากทางที่เราเลือกเดินในตอนนี้อยู่ไม่ใช่ทางที่เราถวิลหา มา โดยตลอด ก็อย่าเพิ่งไปคิดโทษโกรธตัวเองนักท่ามกลางสถานการณ์ที่ควบคุมอะไรไม่ได้ มีความเมตตาต่อตัวเอง หรือ Self-compassion ให้มากๆ และควรระวังให้ดีกว่าจะไปตีตราว่าใครล้มเหลว หากเขาทำความผิดของตัวเอง ไม่สำเร็จ

แพทริเซีย เฉิน (Patricia Chen) นักจิตวิทยาสังคมกล่าวว่า การสะกิดจิตตัวเองให้ไล่ตามความฝันหรือความ หลงใหล เป็นสิ่งที่กำลังแพร่หลายในสื่อสมัยใหม่ ซึ่งสร้างแรงกดดันให้กับคนในสังคมเป็นอย่างมาก เพราะไม่ใช่ทุกคนที่จะมีต้นทุนหรือความกล้ามากพอที่จะทำตามความสนใจของตัวเอง เราจึงไม่ควรไปตัดสินใคร หากในที่สุดเขา ไม่สามารถทำตามความฝันของตัวเองได้

นอกจากนี้แพทริเซียก็ได้เสนอแนวคิดที่ว่า การที่เราเลือกทำงานที่รัก หรือมีชีวิตแบบ Perfect Fit นั้นก็เป็นเรื่องที่ดี แต่ถ้าหากเราได้ทำงานที่ไม่ตรงตามฝัน เราอาจจะไม่ต้องบังคับตัวเองให้รักงานนั้นภายในทันทีก็ได้ เพราะ นอกจากทฤษฎีความเหมาะสมพอดี (Fit Theory) เธอยังเชื่อในทฤษฎีการพัฒนา (Develop Theory) ด้วย โดย เธอมองว่าความหลงใหล ความพึงพอใจในงาน สามารถพัฒนาได้ตลอดเวลา ผ่านการสร้างประสบการณ์ที่ดี และมีการศึกษาพบว่า สุดท้ายคนที่ใช้ทฤษฎีนี้ก็ลงเอยด้วยการมีความสุขในงานที่ทำ เช่นเดียวกับคนที่มองหางานที่พอดี กับตัวเองตั้งแต่แรกเช่นเดียวกัน มีหน้าซ้ำ คนที่ใช้ทฤษฎีการพัฒนาอาจมีความสุขในระยะยาวมากกว่า เพราะพวกเขา มักจะเลือกรับงานจากรายได้ก่อน แล้วค่อยพัฒนาความพอใจที่มีต่องานในภายหลัง ในขณะที่คนเลือกใช้ทฤษฎี ความเหมาะสมพอดีจะเสียสละเงินเดือนเพื่องานที่ตัวเองรัก

และถ้าหากใครกำลังอายุที่จะบอกความฝันในชีวิตของตัวเองให้คนอื่นรู้ โปรดจำไว้ว่าโลกนี้ไม่มีการบัญญัติ ‘ความ ฝันที่ยิ่งใหญ่ที่สุด’ เอาไว้ เพราะตราบดีที่ความฝันนั้นตอบโจทย์หรือเติมเต็มชีวิตได้ มันก็คือความฝันที่มีความหมายที่สุดสำหรับคนหนึ่งคนแล้ว ซึ่งความคิดเห็นของคนอื่นก็คงไม่สำคัญอะไรอีกต่อไป

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

ทุกความฝันสำคัญเท่ากันหมดไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ เพราะถึงแม้จะไม่สำเร็จ แต่อย่างน้อยเราก็ได้ค้นพบว่าเราชอบหรือไม่ชอบอะไร ถนัดหรือไม่ถนัดอะไร แต่ถ้าหากเรายังไม่หยุดเปรียบเทียบความฝันของตัวเองกับคนอื่นตลอดเวลา เราก็จะพบว่ามีความฝันที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นให้ตามล่าอยู่เรื่อยๆ ไม่จบสิ้น และมีคนที่ทำได้ดีกว่าเราอยู่เสมอ แต่เราจะแข่งขันกันไปทำไมนี่ล่ะ? ก็ตอบตัวเองไม่ได้เหมือนกัน ฉะนั้น ไล่ตามความฝันที่ทำให้ตัวเองสบายใจที่สุดเถอะนะ

อ้างอิงข้อมูลจาก

fastcompany.com

tollfreeforwarding.com

adecco.co.th

thesleepjudge.com

ที่มา <https://thematter.co/social/lifestyle/it-is-ok-if-you-dont-have-a-big-dream/140107>

